

[Arne Christiansen]

ne virksomheder, og det er en erhvervsbeskatning, som hæmmer selvfinansiering. Det er manglende tilførsel af risikovillig kapital. Og så er det endelig et stort kapitel, som kunne danne baggrund for en diskussion for sig selv, og det gør det nok også engang, nemlig hele miljø- og planlovgivningen.

Det må også være rimeligt at finde bedre muligheder for at stimulere de mindre virksomheders evne til produktudvikling og markedsføring. Hermed være ikke sagt, at en række af de ordninger, som jeg allerede har nævnt i forbindelse med den deciderede og måske lidt større industri, ikke også gælder for de mindre virksomheder, men der bør være mulighed for at få kortlagt, hvad der måtte være af problemer på disse områder.

Jeg vil gerne som afslutning henvise til, hvordan økonomer vurderer mulighederne for produktivitetsudvikling og den økonomisk-politiske udvikling i 1980'erne, når det gælder erhvervslivet. Den vurdering, jeg agter at citere, er sammenfaldende med den, som jeg her har givet udtryk for. Jeg vil gerne henvise til det seneste nummer af Nationaløkonomisk Tidsskrift, bind 117, nr. 3, 1979, der har en oversigt, der hedder »Kon-turerne af 1980'erne«, og jeg slutter her med at citere, hvad en medarbejder ved økonomisk institut ved Københavns universitet, hr. Niels Kjærsgaard, skriver om dette emne.

Han konkluderer, at der ikke er nogen genvej til økonomisk balance via direkte generelle indgreb i produktionsstrukturen. Arbejdsproduktiviteten er i dominerende grad bestemt af investeringerne og af kapitalapparatets størrelse. Øget arbejdsproduktivitet er således ofte kun en erstatning væk fra arbejdskraft og over til kapital. En sådan ændring synes tydelig, og den synes i høj grad styret af udviklingen i lønomkostningerne.

Løntilbageholdenhed synes således i stand til at få en effekt i retning af øget brug af arbejdskraft til erstatning af kapital. Argumenterne om, at indkomstpøolitik sænker produktiviteten som følge af uro på arbejdsmarkedet og som følge af bånd mellem lønnen og arbejdstempoet, synes derimod ikke bekræftet.

Her slutter jeg citatet fra en vurdering af produktivitetsudviklingen og de økonomiske og politiske muligheder i 1980'erne. Jeg kan tilslutte mig denne vurdering, og det ville

være mit ønske, at industriministeren også kunne gøre dette og handle derefter.

Kjelgaard (KF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke industriministeren for den redegørelse, vi har fået. Den var sober og på mange måder forholdsvis nøgtern i vurderingen af situationen. Men set fra et konservativt synspunkt er det bare ærgerligt, at situationen er, som den er, og at der desværre efter gennemførelsen af pakkeløsningen i december ikke er nogen som helst grund til at tro, at udviklingen vil tegne sig lysere i de kommende måneder og år, snarere tværtimod.

Ministeren sagde, at industrien tegner sig for cirka to tredjedele af Danmarks samlede vareeksport og for cirka halvdelen af den samlede vareimport. Overføres dette mønster til 1978-tallene, hvor den samlede vareimport udgjorde ca. 81 mia kr. og eksporten ca. 65 mia kr., går den del af importen og eksporten, der vedrører industrien, nogenlunde lige op. Det er også bare ærgerligt, at der ikke er et stort eksportoverskud, men på den anden side siger det noget om, at det ikke er industrien, der ved sin import af maskiner og andre investeringsgoder skaber det stadig stigende underskud over for udlandet. Dette underskud skyldes noget helt andet, nemlig en forkert økonomisk politik.

Ministeren konstaterer med tilfredshed, at der inden for de sidste 4-5 år ikke har været noget fald i beskæftigelsen inden for industrien. Det er sikkert rigtigt, men tilstand er også en slags tilbagegang, og det er en kendsgerning, at arbejdsstyrken inden for industrien i løbet af de sidste 10 år, det vil sige i 1970'erne, er reduceret med ca. 10 pct., fra ca. 420.000 beskæftigede til ca. 380.000. I den samme periode er den offentlige sektor vokset med ca. 75 pct., fra ca. 400.000 ansatte til ca. 700.000, og beskæftiger i dag lige så mange som industri og håndværk tilsammen.

Vi har mange ledige, og dele af industrien døjer samtidig med at få tilstrækkelig arbejdskraft, det er paradoksproblemet osv., så denne udvikling har ikke gjort konkurrencesituationen bedre. Jeg hørte forleden om en virksomhed i Skive, der producerer noget så simpelt som karklude, men som ikke kan få tilstrækkelig arbejdskraft og er tvunget til at foretage en supplerende import fra Tyskland.